

"Agrarische integratie" in Het Parool (20 maart 1952)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W. 20.03.1952, n° 12. Jg. Amsterdam: Het Parool. "Agrarische integratie".

Copyright: (c) Het Parool

URL: http://www.cvce.eu/obj/agrarische_integratie_in_het_parool_20_maart_1952-nl-96c98481-57ca-4f70-b845-e9f99006fdb.html

Last updated: 08/04/2015

Agrarische integratie

Wie over een politieke zaak schrijft waarbij Frankrijk is betrokken, doet verstandig een voorbehoud te maken, dat wordt ingegeven door de kortstondige levensduur, die Franse regeringen veelal kenmerkt. Daarom: wanneer 25 Maart de huidige Franse regering nog in het zadel zit, zal die dag te Parijs de ministersconferentie beginnen over de integratie van de landbouw in West-Europa.

In totaal zullen er vijftien landen — en zeer waarschijnlijk de Verenigde Staten en Canada als belangstellende waarnemers —, aan deelnemen. Een wel erg groot aantal voor de bespreking van een zaak, ten aanzien waarvan nog allerminst eensgezindheid bestaat over de grote lijnen waarlangs zij moet worden uitgewerkt. Om die reden is van dit Parijse overleg in eerste aanleg eerder te verwachten, dat het zich zal kenmerken door een Babylonische spraakverwarring, dan door een reeks concrete resultaten. Maar dit betekent niet, dat de conferentie dus ook van weinig betekenis zal zijn. Integendeel, zij zal de moeite haar te houden stellig waard zijn, al zou zij enkel leiden tot een duidelijke vaststelling van de standpunten der deelnemende landen ten aanzien van de integratieplannen.

Het is voor de landbouw, de voedselvoorziening en het dollartekort van West-Europa van het grootste belang, dat te Parijs blijkt welke landen de integratie goed gezind zijn en, voor wat de hoofdzaak betreft, in welke mate zij er aan willen medewerken. Die hoofdzaak is, dat er een supranationaal orgaan, een Hoge Autoriteit komt met de bevoegdheid maatregelen te nemen op het gebied -van de landbouwproductie en de handel in agrarische producten der aangesloten landen. Eén ding staat nl. vast: zonder een Hoge Autoriteit met verordenende bevoegdheid zal in West-Europa voor de landbouw geen hechte economische samenwerking, geen rationeel productie-systeem en geen vrij handelsverkeer mogelijk zijn. Wanneer de landen dit trachten te bereiken op basis van hun nationale soevereiniteit, zal de stem der beperkende belangengroepen in de diverse landen sterker blijken te zijn, dan de stem van het algemeen Europees belang. Een ervaring van vele jaren is daarvoor het bewijs.

Aan Parijse communiqué's, die zich kenmerken door vaagheid en gebrek aan werkelijkheidszin, omdat men alle ter conferentie aanwezige ministers er hun handtekening onder wil laten zetten, heeft West-Europa niet de minste behoefte. Het heeft er daarentegen zéér grote behoefte aan te weten, welke landen bereid zijn een deel van hun nationale bevoegdheden af te staan, welke landen een Hoge Autoriteit voor zichzelf afwijzen, maar bereid zijn er mee samen te werken en ten slotte, welke landen volledig vrij wensen te blijven. Wanneer dit bekend is, zal het mogelijk zijn op volgende conferenties slechts hen uit te nodigen, die een gemeenschappelijk uitgangspunt hebben: de aanvaarding van een Hoge Autoriteit voor hun gemeenschappelijke landbouw en handel in agrarische producten. Alleen in die situatie is het mogelijk tot concrete maatregelen te komen.

Dat Nederland, Frankrijk en Italië, zowel wat hun regeringen als landbouworganisaties betreft, bereid zijn de instelling van een Hoge Autoriteit te aanvaarden, lijkt vrijwel zeker. Bij West-Duitsland, België en Luxemburg ligt het iets moeilijker; de regeringen van deze landen zijn vóór een Hoge Autoriteit (zij het bij de Belgen met enige aarzeling), maar hun boerenorganisaties hebben er weinig of in het geheel geen sympathie voor.

Engeland, het is bekend, wil voor zichzelf van geen afstand van soevereiniteit weten, maar het is vrijwel zeker, dat het tot een nauwe samenwerking met de geïntegreerde landen bereid zal zijn.

Daarentegen hebben Zweden, Noorwegen en Denemarken zeer weinig belangstelling voor een agrarische integratie. Voor Denemarken een onbegrijpelijke houding, want met zijn grote agrarische export kan het, zo zou men denken, alleen maar gebaat zijn bij een vrij handelsverkeer in deze sector. Nu dit in de tegenwoordige situatie ontbreekt, is het met de uitvoer van zijn voornaamste landbouwproducten voor 50 tot 80% aan Engeland gebonden. En dit land heeft nooit veel neiging getoond zijn leveranciers van voedingsmiddelen een redelijke prijs te betalen. Nederland weet hier uit ervaring over mee te spreken.

Ten slotte Zwitserland, Oostenrijk, Portugal, Griekenland en Turkije. Van deze staten met hun van de hierboven genoemde landen zeer afwijkende agrarische structuur en andere verschillen, kan moeilijk worden

verlangd, dat zij sterk geïnteresseerd zijn bij de integratiepogingen, zeker, voor zover het betreft de instelling van een Hoge Autoriteit. Komt dit orgaan er echter en bewijst het in de praktijk zijn betekenis, dan mag van de meeste dezer landen worden verwacht, dat zij er naar vermogen mee zullen samenwerken.

Een gunstig teken voor de Parijse conferentie is, dat niet alleen de ministers van Landbouw er aan zullen deelnemen, maar ook die van Buitenlandse of Economische Zaken. Mogelijk zelfs beiden. Dit is van belang, omdat de agrarische integratie een zaak is, waarvan de betekenis zich ver buiten de landbouw uitstrekt tot de gehele bevolking van de integrerende landen. Er is op deze conferentie aanzienlijk méér in het geding dan „alleen maar” een welvarende landbouw en een vrij handelsverkeer voor agrarische producten. Een goed georganiseerde landbouwingegratie zal ook tot gevolg hebben: daling van de kosten van levensonderhoud, een betere kwaliteit voedingsmiddelen en een afwisselender aanbod met een gelijkmatiger spreiding over het gehele jaar. Dit zijn zaken van bijzonder groot belang voor ieder volk. Het valt alleen te betreuren, dat zo weinigen dit beseffen ten gevolge van hun onbekendheid met het directe verband tussen landbouwproductie, voedselvoorziening en kosten van levensonderhoud.

De beperktheid van visie en de onverschilligheid voor aangelegenheden die niet het directe eigenbelang dienen bij de landbouworganisaties in de meeste landen, maken het noodzakelijk, dat de integratiebesprekingen in veel breder verband worden gevoerd dan dat van de landbouw alleen. Om die reden is het zo goed, dat bij de Parijse conferentie ook belangensferen worden betrokken, die ressorteren onder de ministers van Buitenlandse of van Economische Zaken. Laten wij daarom hopen dat beiden aanwezig zullen kunnen zijn. Het zou voor minister Mansholt en voor zijn Franse collega Laurens — die wel als motoren van de conferentie zullen fungeren en die dat ook kunnen doen, omdat zij zich verzekerd weten van de steun hunner regeringen en van de landbouworganisaties —, een aanzienlijke versterking van hun positie betekenen.